

[Wamborg.]

rens svar, Folketingstidende 1975-76, spalte 2105:

„Kun i tilfælde, hvor der kan påvises fejl ved fremgangsmåden ved sagens behandling, . . . har den ansvarlige minister mulighed for at gribe ind over for den pågældende myndighed.“

Ministeren har øjensynlig ikke villet risikere at konstatere fejl, som vi andre, der har sat os ind i sagen, har haft let ved at påvise, for ikke derigennem at blive tvunget til at gribe ind. Det er betryggende for forældre med en sådan socialminister og med en lovgivning, der i realiteten gør børnene retsløse og forældremyndigheden nærmest illusorisk.

Spørgsmålet melder sig derfor automatisk: hvor mange børn fjernes i grunden fra deres hjem på årsbasis, og hvor mange fjernes ved politiets assistance? Socialministerens skriftlige svar på dette dobbeltspørgsmål giver i to henseender grund til eftertanke. For det første fjernes der på årsbasis mellem 8.500 og 9.000 børn i henhold til §§ 27 og 28, heraf ca. 500 efter § 28.

Efter de oplysninger, jeg er i besiddelse af fra organisationerne Børn og Samfund, Landsorganisationen af Handicappede, Foreningen Far, læge Eva Graungaard og mange andre, der har henvendt sig til mig, og på grundlag af det meget omfattende dokumentariske materiale, jeg har fået overladt, tør jeg hævde, at antallet af § 28-fjernelser i realiteten er langt højere, end tallene viser, da et stort antal familier såkaldt frivilligt efter § 27 accepterer fjernelse af deres børn, når de trues tilstrækkelig hårdt og brutalt af børneværnene med, at ellers lader man børnene afhente ved politiets hjælp.

For det andet oplyser ministeren, at der ikke føres statistik over de mange tilfælde, hvor politiet bistår børneværnene ved afhentninger, men socialstyrelsen har spurgt 7 kommuner, og svaret herfra henviser ministeren til. Må det være mig tilladt at spørge, om socialministeren har læst specielt de sidste 6 linjer af socialstyrelsens redegørelse? Det undrer mig ikke, at socialstyrelsen er interesseret i at give det udseende af, at politiets medvirken er yderst sjælden; men at man forestiller sig, at hverken ministeren eller andre, der har læst denne skrivelse, kan regne, undrer mig såre. Det forekommer mig

lidet betryggende, at en minister kritikløst videregiver svar af denne art.

Når dette er sagt, ønsker jeg yderligere at anføre, at jeg nu er klar over, at jeg også burde have spurgt om, i hvor mange tilfælde man lader afhentning af børn foregå ved kongens foged. Det er åbenbart også en for børneværnene ikke ualmindelig afhentningsform.

Svaret den 26. november indeholdt en anden væsentlig afsløring, nemlig at ministeren er uden mulighed for at gribe ind over for en kommunalt ansat socialinspektør, der dokumentabelt groft misbruger sin myndighed. Er det virkelig rigtigt, hvad ministeren svarede, må det være folketingets selvfølgeligelige pligt at skaffe ministeren mulighed for at foranledige sager rejst også mod kommunale børneværnsmedlemmer, der misbruger deres stilling. At socialinspektør Anders Koch og børneværnet i Rødovre er et særlig ondartet eksempel, er der meget, der tyder på, men jeg har dokumentation for, at børneværnene i mange andre kommuner drives lige så hensynsløst over for børn og forældre.

Vibeke-sagen, som socialministeren personlig var involveret i, forløb jo i de indledende faser præcis som Birgittesagen. Vibeke blev tvangsfjernet efter § 28. Afgørelsen blev stadfæstet og selvfølgelig anket til det sociale ankenævn, der rutinemæssigt stadfæstede den trufne afgørelse. Ingen af disse afgørelser er senere ændret, men moderen bortførte som bekendt sin datter fra den institution, hvor hun var anbragt, og efter at en række meget lidt pyntelige kendsgerninger om socialinspektør Koch og Rødovre børneværns myndighedsmisbrug var kommet til offentlighedens kundskab, vendte moderen hjem med Vibeke, og ingen har siden turdet fjerne barnet fra hjemmet.

Der mangler således ikke eksempler på, at børneværn, når vi tænker på Bremssagen i Ålborg, er faldet i hver sin grøft. Ifølge loven er det barnets tarv, børneværnene og fra 1. april socialudvalgene skal tilgodese, men efter hvilke regler afgøres det, hvad der tjener barnets tarv? Det må jeg vende tilbage til lidt senere.

Tastesen (S):

Som socialdemokratisk ordfører kan jeg ikke gå ind i denne forespørgselsdebat ud fra